

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: V.V.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem v Praze, Na Pankráci 820/45, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze, náměstí Hrdinů 1634/3, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.9.2015, č.j. MV-95220-3/SO-2015,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou ze dne 23.9.2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.9.2015, č.j. MV-95220-3/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 27.5.2015, č.j. OAM-9048-15/DP-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

II. Žaloba.

Žalobce v žalobě uvedl, že obě správní rozhodnutí, především pak prvoinstanční, jsou zcela nezákonná, kdy dle jeho názoru nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání usnesení, respektive pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů [správně však: § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pozn. soudu], kdy zejména a především se v případě nedoložení jednoho jediného dokladu žalobcem do jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR nejednalo a jednat nemohlo o vady řízení natolik podstatné, aby to ospravedlnilo zákonnou aplikaci § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Zároveň pak vzhledem k tomu, že se prvoinstanční orgán žádosti již meritorně zabýval - kdy zaslal žalobci výzvu na odstranění vad žádosti, nebyl prvoinstanční orgán oprávněn rozhodnout o zastavení řízení, ale měl za povinnost žádost meritorně projednat. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu i žalované jsou tedy nezákonná, v řízení nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a správní orgány řízení zastavily, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky. Postupem žalované pak tato nezákonnost prvoinstančního orgánu zhojena nebyla, nezákonné je tak rovněž napadené rozhodnutí žalované. Žalobce dále poukázal na názor zastávaný k § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v odborné literatuře: *„Je-li to možné, pomůže správní orgán žadateli odstranit vady žádosti na místě nebo mu dá k jejich odstranění přiměřenou lhůtu. Pokud je stanovena přiměřená lhůta k odstranění vad žádosti, je nutné žadatele poučit o následcích jejich neodstranění v této lhůtě. Tímto následkem by bylo zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c). Je však třeba zdůraznit, že pro zastavení řízení by se muselo jednat o vady podstatné, jakými jsou například neuvedení toho, které věci se žádost týká, resp. co se jí navrhuje, jasná identifikace žadatele apod. Neuvedení určitého dílčího údaje, který nebrání v řízení pokračovat (například když je nesprávně označen správní orgán, jemuž je podání určeno), důvodem pro zastavení řízení není.“* (viz. JUDr. Mgr. Luboš Jemelka, Mgr. Klára Pondělíčková, Mgr. Ing. David Bohadlo, Správní řád, 1. vydání, 2008, C.H.Beck). A v této souvislosti považoval za nutné zdůraznit, že se v uvedeném případě nejednalo v žádném případě o vady podstatné, kdy jediným nevyhovujícím dokladem dle prvoinstančního orgánu byl doklad o bezdlužnosti od okresní správy sociálního zabezpečení, který navíc žalobce doložil v rámci odvolacího řízení. K průběhu správního řízení u prvoinstančního orgánu žalobce blíže uvedl, že prvoinstanční orgán zaslal žalobci výzvu k odstranění vad žádosti, a to dne 10.4.2015, kdy ho vyzval k doložení celkem 5 listinných dokladů; k doložení těchto dokladů pak žalobci poskytl lhůtu pouhých 7 dnů. Mezi požadovanými doklady bylo i potvrzení od okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žalobce nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti. V souvislosti s poskytnutou 7 denní lhůtou žalobce poukázal na to, že zákonná lhůta k vyřízení této žádosti je lhůta 30 dnů dle § 71 odst. 3 správního řádu. Zcela bez ohledu na skutečnost, že žalobce, respektive jeho zmocněný zástupce poukázaný doklad datovaný

dnem 7.4.2015 prvoinstančnímu orgánu spolu s odvoláním proti prvoinstančnímu rozhodnutí doložil, neměl žalobce - vzhledem k poskytnuté délce lhůty (7 dnů), přičemž zákonná lhůta dle § 71 odst. 3 správního řádu činí 30 dnů - reálnou možnost takový doklad v prvoinstančním orgánem určené lhůtě od okresní správy sociálního zabezpečení obdržet. V souvislosti s touto argumentací pak žalobce zdůraznil, že veškeré ostatní zákonné listinné náležitosti do žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR plně v souladu se zákonem prvoinstančnímu orgánu na základě výzvy doložil. Prvoinstanční orgán tak aplikoval § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nad jeho zákonný rámec, kdy žalobce i dle závěru prvoinstančního orgánu nedoložil jen a pouze jeden jediný doklad. Nic tedy nebránilo žádost meritorně rozhodnout, případně žalobce opětovně vyzvat, případně mu poskytnout lhůtu zákonnou, tj. do 11.5.2015. Po vydání prvoinstančního rozhodnutí podal žalobce odvolání, v rámci kterého poskytl dle svého názoru prvoinstančnímu orgánu potřebnou součinnost, a do žádosti doložil potvrzení od okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti - tedy doklad požadovaný prvoinstančním orgánem na základě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 10.4.2015. Dle názoru žalobce tak nad rámec nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí doložením tohoto dokladu v rámci odvolacího řízení důvod zastavení řízení odpadl. Žalovaná tak měla prvoinstanční rozhodnutí v celém rozsahu zrušit a věc vrátit prvoinstančnímu orgánu k novému řízení. K tomu však nedošlo, čímž nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí nebyla zhojena.

Žalobce dále uvedl, že správní orgány se svým postupem vyhnuly zkoumání zásahu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy by v případě meritorního projednání a rozhodnutí žádosti byly povinny dle § 37 odst. 2 a stejně tak dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zkoumat přiměřenost zásahu negativního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Při rozhodování o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by v případě meritorního projednání byly správní orgány povinny podle § 174a citovaného zákona zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce v tomto kontextu poukázal na skutečnost, že na území České republiky pobývá již dlouhou dobu, žije ve společné domácnosti s manželkou a nezletilým v době vydání napadeného rozhodnutí 6 měsíčním synem. Žalobce byl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech a i z tohoto důvodu považuje napadená rozhodnutí za nezákonná a rovněž za nepřezkoumatelná. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje pak žalobce i v tom, že byť zákon o pobytu cizinců speciálně a výslovně upravuje v § 169 podmínky, za kterých je možno řízení o žádostech procesně zastavit, prvoinstanční orgán aplikoval § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Prvoinstanční orgán byl však povinen - v případě procesního zastavení žádosti - postupovat a aplikovat speciální právní úpravu, výrok prvoinstančního rozhodnutí je tak i z tohoto důvodu nezákonný.

III.

Vyjádření žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedla, že posouzení úplnosti podané žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, včetně jejích zákonem předepsaných náležitostí, nelze zaměňovat s meritorním posuzováním obsahu žádosti a k ní přikládaných náležitostí. Nejsou-li spolu s žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu předloženy zákonem o pobytu cizinců předepsané náležitosti, je na místě žadatele postupem dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k odstranění vad žádosti. Takový postup také předpokládá aplikované ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Potvrzení příslušné okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že cizinec nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti je dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců náležitostí žádosti. Bez doložení příslušného dokladu nelze žádosti vyhovět. Nepředložení tohoto podkladu tedy nepochybně brání projednání žádosti. Žalobce měl dle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců potvrzení příslušné okresní správy sociálního zabezpečení předložit již při podání žádosti. O tento podklad by tedy neměl rozhodně žádat až na základě výzvy k odstranění vad žádosti, ale již před samotným podáním žádosti. V tomto případě měl zástupce žalobce příslušné potvrzení vydané Okresní správou sociálního zabezpečení v Chebu k dispozici již 7.4.2015, tedy tři dny před vyhotovením výzvy k odstranění vad žádosti. O vydání potvrzení požádal již 2.4.2015. Je tedy zřejmé, že prvoinstančním orgánem stanovená lhůta k předložení podkladů byla dostatečná. Ostatně v této lhůtě byl žalobce schopen předložit další výzvou specifikované podklady. Potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Chebu ze dne 7.4.2015 ovšem nebylo prvoinstančnímu orgánu předloženo. Žalobce k této skutečnosti v odvolání uvedl pouze tolik, že jeho zmocněný zástupce opomněl doklad předložit, jelikož zastupoval více cizinců a měl za to, že v řízení o žádosti žalobce doložil rovněž tento podklad. Žalovaná je přesvědčena, že přehlédnutí zástupce nelze považovat za skutečnost, jež by žalobci objektivně bránila v předložení předmětného potvrzení v řízení před prvoinstančním orgánem, a proto dle § 82 odst. 4 správního řádu k potvrzení předloženému až v rámci odvolacího řízení nemohla přihlídnout. K argumentaci žalobce v podané žalobě žalovaná dále dodala, že § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců je ustanovením § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu předvídanou úpravou dalších důvodů pro zastavení řízení, a § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců tedy v žádném případě nevylučuje možnost aplikace důvodů pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. a) až g) správního řádu. K námitce neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že takové posouzení jí v případě zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jež je aplikováno v případech, kdy cizinec některou z náležitostí žádosti nepředloží vůbec, není zákonem uloženo. V řízeních o žádostech o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je takové posouzení zákonem předepsáno pro případy, kdy cizinec určitý, byť sám o sobě nedostačující, doklad předloží, a nereaguje pak na výzvu správního orgánu k doložení dalších podkladů k ověření údajů uvedených v žádosti. V popsané situaci však již dochází k meritornímu posuzování předložených podkladů, proto je na vzniklou situaci třeba reagovat zamítnutím žádosti z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení je pak aplikováno ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, z něhož plyne výslovný požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, jelikož ve věci je meritorně rozhodováno.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Zákon o pobytu cizinců v § 46 odst. 7, ve znění platném v době podání žádosti, stanoví náležitosti, které byl žalobce povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doložit. Tedy přímo ze zákona vyplývá, že žalobce měl doložit:

- a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),
- b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu,
- c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,
- d) potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost,
- e) jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále,
- f) na požádání platební výměr daně z příjmu.

Kromě náležitostí uvedených v tomto ustanovení stanovuje zákon o pobytu cizinců v § 44a odst. 3 ve větě druhé i další náležitosti, když uvádí, že na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Z porovnání žalobcem předložených listin k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a zákonem stanovených náležitostí je patrné, že žalobce všechny

zákonem požadované listiny k žádosti nedoložil, když mimo jiné chybělo potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Žádost tak vykazovala vady, které bylo nutné odstranit. Prvoinstanční orgán proto zcela v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k jejich odstranění, a to výzvou ze dne 10.4.2015, ve které žalobci uložil, aby do 7 dnů doložil mimo jiné potvrzení příslušné okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti. Výzva byla žalobci doručena k rukám jeho zmocněnce dne 15.4.2015. Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že žalobce tuto listinu prvoinstančnímu orgánu nepředložil. A právě tato skutečnost byla důvodem pro zastavení řízení, neboť v době vydání rozhodnutí o zastavení neměl prvoinstanční orgán v důsledku nesplnění výzvy ze strany žalobce dostatečné zákonem dané podklady pro to, aby mohl v řízení o podané žádosti rozhodnout meritorně. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu stanovuje, že v případě, že žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví. Taková situace nastala právě v důsledku konání, či spíše nekonání, žalobce, a proto bylo na místě řízení dle citovaného ustanovení zastavit.

Pokud žalobce namítá, že prvoinstanční orgán nesprávně aplikoval § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když řízení zastavil, avšak správně měl vycházet pouze ze speciální úpravy obsažené v § 169 zákona o pobytu cizinců, pak se soud plně ztotožňuje s názorem žalované, a sice že § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců je § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu předvídanou úpravou dalších důvodů pro zastavení řízení, a že v žádném případě tedy nevylučuje možnost aplikace důvodů pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. a) až g) správního řádu. Řečeno jinak, § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet důvodů, pro které je možno nad rámec důvodů stanovených správním řádem jakožto obecným předpisem řízení zastavit, a proto v žádném případě nevylučuje možnost aplikace důvodů pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. a) až g) správního řádu. Tato námitka žalobce tedy není důvodná.

Nedůvodná je rovněž námitka, že nepředložení toliko potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení nepředstavuje vadu řízení natolik podstatnou, aby mohlo být řízení pro to zastaveno. S ohledem na shora uvedený zákonný výčet náležitostí, které byl žalobce povinen k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doložit, je nepochybné, že nepředložení byť i jedné z těchto zákonem stanovených náležitostí představuje podstatnou vadu řízení, která bez jejího odstranění brání pokračování řízení. Žalobce potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále přes výzvu prvoinstančního orgánu svou vlastní vinou (jak bude dále popsáno) v určené lhůtě nepředložil a ani ohledně toho, zda má u okresní správy sociálního zabezpečení nějaké nedoplatky, nic netvrdil. Neodstranil-li tedy žalobce vadu žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nemohla být jeho žádost meritorně projednána. Prvoinstanční orgán tedy zcela správně následně řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil.

K námitce, že žalobce neměl reálnou možnost ve stanovené sedmidenní lhůtě požadovaný doklad od okresní správy sociálního zabezpečení obdržet, soud uvádí, že tato námitka je s ohledem na skutkové okolnosti dané věci zcela nepřípadná. Jak bude ještě zmíněno níže, žalobce, resp. jeho zmocněnec ve správním řízení, disponoval požadovaným dokladem od okresní správy sociálního zabezpečení již dne 7.4.2015, tedy ještě dříve, než byl vůbec prvoinstančním orgánem vyzván k jeho doplnění. Žalobce tedy nemusel po doručení výzvy ničeho činit k tomu, aby předmětný doklad od okresní správy sociálního zabezpečení obdržel, jediné, co měl učinit, bylo doklad předložit prvoinstančnímu orgánu. K tomu je sedmidenní lhůta stanovená prvoinstančním orgánem více než postačující. Nehledě na skutečnost, že prvoinstanční orgán o žalobcově žádosti nerozhodl bezprostředně po uplynutí oné sedmidenní lhůty, nýbrž až dne 27.5.2015, přičemž žalobce mohl až do tohoto okamžiku potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení předložit. Časový prostor, který měl žalobce pro odstranění vad žádosti (od doručení výzvy dne 15.4.2015 do vydání rozhodnutí dne 27.5.2015), je tedy ještě delší, než považoval za správný žalobce, tj. do 11.5.2015.

Pokud žalobce namítá, že prvoinstanční orgán se tím, že žalobci zaslal výzvu k odstranění vad žádosti, začal jeho žádostí meritorně zabývat, pročez byl povinen žádost meritorně projednat, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou. Podle § 45 odst. 2 správního řádu *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64)*. Zaslání výzvy k odstranění vad žádosti je tedy zákonem předpokládaný procesní postup v případě, že podaná žádost nemá předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami, v žádném případě se nejedná, jak se žalobce mylně domnívá, o počátek meritorního zabývání se onou žádostí. V daném případě prvoinstanční orgán správně shledal, že žalobcova žádost byla stížena vadami v podobě neúplných podkladů. Z tohoto důvodu byl prvoinstanční orgán povinen odstranit vady žádosti procesním postupem – tedy vydáním výzvy k odstranění vad žádosti. Prvoinstanční orgán tak pouze vydal procesní rozhodnutí, které směřovalo k odstranění vad žádosti, avšak právě nesplnění povinností uvedených ve výzvě mělo za následek nemožnost meritorního projednání žádosti, pročez muselo být řízení ze shora popsaných důvodů zastaveno. Prvoinstanční orgán tak v žádném případě nepochybil, pokud věc meritorně neprojednal z důvodů překážek řízení na straně žadatele (žalobce).

K námitce žalobce, že prvoinstanční orgán měl žalobce případně opětovně vyzvat k odstranění vad žádosti, soud konstatuje, že žádný právní předpis správnímu orgánu neukládá povinnost opětovné výzvy k odstranění vad žádosti. Prvoinstanční orgán tedy nijak nepochybil, pokud tak neučinil.

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal a až teprve současně s podaným odvoláním zaslal prvoinstančnímu orgánu i chybějící potvrzení příslušné okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti datované dne 7.4.2015 – tedy 3 dny před vyhotovením výzvy prvoinstančního orgánu k doplnění žádosti. V odvolání k tomu bylo uvedeno, že žádost o předmětné potvrzení byla okresní správě sociálního zabezpečení podána dne 2.4.2015 a dne 7.4.2015 bylo potvrzení doručeno zmocněnci žalobce; zmocněnec žalobce opomněl doklad předložit, jelikož zastupoval více cizinců a měl za to, že v řízení o

žádosti již tento podklad doložil. Soud zdůrazňuje, že tato listina byla prvoinstančnímu orgánu zaslána až po té, co prvoinstanční orgán řízení z důvodu nevyhovění výzvě ze strany žalobce zastavil.

Pokud se žalobce brání tím, že předložením požadovaného dokladu v rámci odvolacího řízení důvod, pro který bylo řízení o žádosti zastaveno, odpadl, a žalovaná tak měla prvoinstanční rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvoinstančnímu orgánu k novému řízení, je nezbytné upozornit na § 82 odst. 4 správního řádu. Předmětné ustanovení upravuje koncentraci řízení, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V daném případě ze správního spisu vyplynulo, že žalobce měl potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Chebu k dispozici již před vyhotovením výzvy k doplnění žádosti, avšak prvoinstančnímu orgánu ji nepředložil ani přesto, že byl k jejímu předložení prvoinstančním orgánem vyzván s upozorněním na právní následky nesplnění výzvy. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce proto soud nezjistil, že by žalobce bez své viny nemohl požadovanou listinu předložit, když ani sám žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by mu bránily v předložení těchto listin, netvrdil. V tomto kontextu soud nad rámec shora uvedeného uvádí, že přehlédnutí zmocněnce žalobce ve správním řízení nelze považovat za skutečnost, jež by žalobci objektivně bránila v předložení předmětného potvrzení v řízení před prvoinstančním orgánem. Žalovaná proto nepochybila, pokud s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu k potvrzení nepřihlédla a s ohledem na zásadu koncentrace řízení hodnotila stav v době vydání prvoinstančního rozhodnutí a přezkoumatelným způsobem odůvodnila svůj závěr o zamítnutí podaného odvolání. Ani tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.

Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.11.2009, č.j. 2 As 17/2009-60, dle něhož „*smyslem tohoto ustanovení (tj. § 82 odst. 4 správního řádu – pozn. zdejšího soudu) je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně*“. Pokud tedy žalobce prvoinstančnímu orgánu dostatečnou součinnost neposkytl, je současná situace pouze důsledkem jeho nečinnosti.

K námitce, že se správní orgány svým postupem vyhnuly posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že v případě procesního rozhodnutí o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zákon správnímu orgánu povinnost posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neukládá. A jelikož byl postup správních orgánů soudem shledán jako zákonný, nemůže být tedy tato žalobcova námitka důvodnou.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. června 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková